

L'Erablière A.S.B.L. proti Belgii – č. 49230/07

Rozsudek ze dne 24. 2. 2009 [II. sekce]

Článek 6

Občanskoprávní řízení

Článek 6-1

Občanská práva nebo závazky

Odvolání místního sdružení na ochranu životního prostředí, které nemá povahu *actio popularis*: **článek 6 se použije**

Přístup k soudu

Rozhodnutí o nepřijatelnosti odvolání, které ohledně vyličení skutkového stavu pouze odkazovalo na napadené rozhodnutí: **porušení**

Skutkový stav – Stěžovatelem byla neziskové sdružení, které vedlo kampaň za ochranu životního prostředí v regionu Marche-Nassogne tvořeného převážně pěti belgickými obcemi. V roce 2004 jedna z obcí písemně informovala stěžovatelské sdružení o tom, že získala povolení k rozšíření prostoru skládky. Stěžovatelské sdružení podalo návrh na soudní přezkum tohoto rozhodnutí spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Později v témže roce Státní rada (*Conseil d'État*) zamítla návrh na přiznání odkladného účinku s odůvodněním, že neobsahoval řádné vyličení skutkového stavu objasňující okolnosti sporu. Rozsudkem vydaným v roce 2007 prohlásila návrh sdružení na soudní přezkum za nepřipustný, neboť neobsahoval popis skutkového stavu s podrobnějšími informacemi, pouze odkazoval na napadené opatření. Státní rada navíc ve stejném složení, v jakém vynesla rozsudek v roce 2007, projednávala záležitost týkající se územního rozhodnutí v téže věci již v roce 2001, kdy nejprve rozhodovala o naléhavosti návrhu a v roce 2005 pak ve věci samé. Soudce zpravodaj byl ve všech třech případech stejný.

Právní posouzení – článek 6 odst. 1: (a) *Použitelnost* – Ze stanov stěžovatelského sdružení vyplývalo, že jeho cíl je prostorově a věcně omezený a spočívá v ochraně životního prostředí v regionu Marche-Nassogne tvořeného pěti obcemi na vymezeném území. Všichni zakládající členové a funkcionáři stěžovatelského sdružení trvale žili v dotčených obcích a mohli tak být považováni za trvalé obyvatele projektem na rozšíření prostoru skládky bezprostředně dotčené. Bylo pravděpodobné, že zvýšení kapacity této skládky o více než pětinu její původní kapacity bude mít nezanedbatelný dopad na kvalitu jejich života vzhledem ke každodennímu rušení, jež by způsobovalo a které by pak mělo vliv na hodnotu jejich nemovitostí v daných obcích. Důvodem, proč Úmluva nepřipouští *actio popularis*, byla snaha předejít tomu, aby si jednotlivci mohli stěžovat u Soudu na samotnou existenci zákona, který se vztahuje na každého občana dané země, nebo na soudní rozhodnutí ve věci, jíž nebyli účastníky. Nicméně, ve světle okolností tohoto případu a obzvláště s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí, postavení stěžovatelského sdružení a jeho zakladatelů, prostorovou a věcnou omezenost jeho cílů a „obecnému zájmu“, jež hájilo, nemohla být stížnost sdružení považována za *actio popularis*. „Otázka“ nastolená stěžovatelským sdružením tedy měla dostatečnou spojitost s „právem“, které si mohlo sdružení jako právnická osoba nárokovat, aby byl článek 6 použitelný.

(b) *Odůvodněnost* – Bylo stěžovatelské sdružení odůvodněním, o které Státní rada opřela své zmítavé rozhodnutí o návrhu tohoto sdružení na soudní přezkum, fakticky zbaveno svého práva na meritorní projednání věci? V tomto konkrétním případě nebylo možno říci, že by způsob, jakým byl návrh na soudní přezkum předložen, bránil Státní radě, natož protistraně, seznámit se se skutkovými okolnostmi případu. Státní rada se navíc již dříve zabývala žádostí o územní rozhodnutí týkající se téže věci, a to v rozsudku o odvolání proti příkazu vydanému v řízení o naléhavé žádosti a rozsudku ve věci samé, které vynesli stejní soudci jako v případě stížností napadeného rozsudku. Ve všech třech případech působil také tentýž soudce zpravodaj. Vzhledem k těmto skutečnostem nebylo omezení práva stěžovatelského sdružení na přístup k soudu přiměřené sledovanému cíli zaručení právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti.

Závěr: porušení (jednomyslně).